

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΜΠΤΗ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1921

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΘ. ΦΥΛΛΟΥ 11

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
2-ΣΗΝΩΝΟΣ-2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΩΡΟΣ ΜΙΚΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΜΑΣ

Μ. ΔΕΜΗΤΡΑΚΗΣ
Γ.Κ. ΧΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Α. ΤΣΑΚΙΑΛΑΚΗΣ
Μ.Κ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΟΥΣΙΝΗΣ
ΑΛΕΞΟΣ ΔΡΑΚΟΣ
Α. ΦΑΝΑΡΗΣ
Θ. ΜΗΛΙΑΔΗΣ

ΣΤΟΝ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

«Όπου οι αριστοκράτες μας ερωτεύονται
εάν μιντά λουλούδια»

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΑ ΟΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΩΝ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ
«ΟΛΟΝΥΧΤΙΑ ΓΛΕΝΤΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τμήμα

16.8.85

38165

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ

ΠΡΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
Ετησία Δρ. 15
Ετήσια Δρ. 30
Ετήσια Δρ. 45

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΘΕΟΦ. ΜΟΥΣΟΚΑΚΗΣ

Βιογραφία και έμβλημα προς τον
διαχειριστή.

Συντάχεται προς τον Αρχειονόμο.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Όμο και καινοτομίες

Η Εβδομάς που ως άρχη της έχει να ξεχωρίσει από όλα τα άλλα περιοδικά του είδους της, καινοτομίες είναι, φροντίζει να παρουσιάσει στους τρέχοντες της αναγνώστες, όλο και πιο διαφορετικά, πιο ενδιαφέροντα και πιο καλλιτεχνικά, χωρίς να λογαριάζει ούτε έξοδα, ούτε κόπους.

Αντί...

Αλλά για όλα αυτά και για να πραγματοποιήσονται οι άκριβοι φιλοδοξίες, είναι ανάγκη να υποστηρίξεται από τους φίλους της αναγνώστες. Και την υποστήριξη που σας ζητεί δεν είναι άλλο από το να εγγράφεστε συνδρομητές της.

Συνδρομητές

Ο συνδρομητής της Εβδομάδας δεν είναι ίδιος με τους συνδρομητές των άλλων περιοδικών που έχετε. Στην Εβδομάδα ο συνδρομητής είναι και συντάκτης της στην όλη, με και συντάκτης ακόμα στην επιμέλεια.

Και πρώτα-πρώτα ο συνδρομητής μας έχει το δικαίωμα να δημοσιεύει ότι θέλει στην Εβδομάδα: ποιήματα, πεζά, κοινωνικά μικρά κατασκευασμένα ή απλά δοκίμια, κ' ακόμα ο συνδρομητής μας έχει να κάνει με τη χάρη του περιοδικού, καθώς θα δώση με το πάρο κάτω λαζό.

Το Λαγίο

Από σήμερα όποιος εγγράφεται συνδρομητής εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, θα παίρνει και έναν αριθμό στο μεγάλο μας λαγίο.

Στο τέλος δε του Ιουνίου όλα τα ονόματα των συνδρομητών μας θα τεθούν μέσα σε μια κληρονομία και μια μέρα στα γραφεία μας, μπορούμε ο ενδιαφερομένος, θα γίνει ή κληρονομία, κατά την οποία θα κερδίσουν 10 αριθμοί ως εξής:

Οι δύο πρώτοι ανά 25 δραχμές, οι δύο δεύτεροι ανά 15 δραχμές, οι δύο τρίτοι ανά 10 δραχμές συνδρομητή και οι λοιποί τέσσερες ανά 5 δραχμές. Ο διαδοχικός έστω του κ. Χαιροπούλου.

Σημειώσατε δε πως οι έτησιοι συνδρομητές θα έχουν τέσσερες αριθμούς, οι έτησιοι δύο και οι τριμηνίοι ένα.

Λοιπόν, έπειτα από όλα αυτά νομίζουμε πως δεν πρέπει να μείνει κανείς φίλος της Εβδομάδας που να μην εγγράφει συνδρομητής της.

Τις φωτογραφίες των οι άριστοι

Με το ερχόμενο (12ο) φύλλο της Εβδομάδας συμπληρώνει μια τριμηνία από την άρχη της εκδόσεώς της.

Και τα δώδεκα αυτά φύλλα της πρώτης της τριμηνίας θα τα δώσουν σε όλο το τόμο με καλλιτεχνικά έμβλημα επί του οποίου θα τυπωθούν και τις φωτογραφίες των 12 άριστων της πρώτης τριμηνίας. Ας σπεύδουν λοιπόν όσοι τών άριστων δεν μας έστειλαν τις φωτογραφίες των να μας τις στείλουν το πολύ μέχρι της 15 Ιουνίου αλλιώς δεν εδύναντο αν βοηθούν έξω τον νικηφόρο Χριστό.

Τα άριστα του 8ου και 9ου

Άριστα του 8ου φύλλου απέδειξε ο κ. Μιλτιάδης Φύρας με ψήφους 57 απέναντι 49 του κ. Πομόνη και του 9ου φύλλου ο κ. Δίμος Πομόνης με ψήφους 69 απέναντι 61 του κ. Αεών Ζαρά.

Η Σύνταξη

ΑΠΟ ΒΑΘΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΘΜΑΔΑ
ΦΛΥΑΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Η τρέλλας Άνθους που λογάριζαν φέτος στα μακά έχουν πια απογοητευθεί. Η γρανιτική θέληση της Αστρινόρας, για την περίφημη διά-

σωση της ήθικης, τις έχει κάνει να αναβούν από φούκα. Αλλά το κομψό και επιτόκο κεφάλι των βροχών νύ το πάει να εκδιώξει και ήθικη και όλα. Και έτσι άρχισαν τώρα να μαζεύονται οι σελόνια που τα μεταβόλιν οι άριστοι λουτήρες με όλα τα κομψά.

Φυσικά οι προσκλησεις δεν λείπουν και έτσι τώρα δοκιμάζεται το γυναικείο πνεύμα και το μυαλό—ούρ.

Από της 1ης τρέχουσας εισηγήθημεν άριστικώς εις το θέρος. Αι κυρίες ετοιμάζουν τας θερνίδας τουαλέτας των, και τα παρτοφύλια των κυρίων φρεζίζονται, ως σκαποί. Είναι αλήθεια να σκαποτάει κανείς στα γέλια βλέποντας την φασαρία που έτοιμάλλονται οι πτωχοί διά να κατορθώσουν ν' αποφορτίσουν τών έξόδων που έχουν τών υι σερβίβι των...

Εάν όμως έννοιαται δε σπαταρά και ο ίδιος από την βίαν που έξασκει και αυτός το εφάρσον του ήμουν διά να εξασφαλίσω την έπαρσιν της νέας της ένδυματίας...

Όμως άδελφοί μου φαίνεται περίεργον πως οι κυρίες μας όμολογούν περί ένδυματίας, την στιγμή που γύνονται ως ή πρόγονος των, όταν έδειχθη τον Παραδείσον, κάθε που κρύβεται να έβγουν έξω, είναι δε βέβαιον ότι διά τών ασυγών των και το κατ' άλλων καθήκον των είναι περιττόν και το φάλλον άκορη της... ουκή...

Αλλ' ας είναι. Το ζήτημα πού το άφησθε και το παραβλέποντά φροντίζετε την στιγμή που αλ κρεί ε' μας, έννοιαται άρ' ού έκείνησαν κάθε δύν ένδυματων και άπεισθλόν και εις τα κυριώτερα των καθήκοντων μας να μας πάσαν ήδη και την... φήρον... Και σεις έρωτα συμπληρώσετε που τα πάρετε όλα άμνημοντα. Θα άποκρίνατε ως προσδεχέ τις άκατήχητες Κριός Παρδής ή όποιος παρδ... Ραίγει εις καθήκοντα άλλωτε και άλλωτε παρδ... έβλεπε τις την γαλήνην

της οίκογενείας μας περασμένης, ή θα λάβωμεν αναθεωρών και άμνημοντα την άπόρσιν να πατήσουμε πού και να πούμε προτιμώμε να φορέσσε από το καλό... σεις άλλα το μη ψηφίζετε...

Στην δδόν Αθηνάς δύο-τρεις «νέοι παίκτοι» έτοιμάθησαν άκατανοήτως για το κομμάτι μηχανής και με κουδούνια και διαλαλίζα καλούν τον διαβάτα, να διαγνώσουν το μέλλον τους...

Στο παρσισμόν αυτόν δεν άνταξεί κ' ο άποκατήκοντος κ' έφ έμαθε πόσα χρόνια θα ζήση, πόσα παιδιά θα κάνει, ποτε θα λάβη γάμον κ' ένα σαρδ εδύλαστα... δεν έμαθε πότε θα πληρωθή για τις «Φλυαρίες» του για να πάη να πεί, έσπερα από μια βδομάδα κ' έχει να καλόδεχθ κ' στόμαχός του ίσως και να εδύλα λούπινα.

Ο ΜΠΑΖΕΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΠΡΟΣΤΡΑΦΟΝΑ

Κ ΣΑΝΣΟ ΣΤΟΝ ΑΝΑΚΡΟΝΤΑ

VII

Κάτω από την άφριδα μιας άνθισμένης περικλάδας, με λουλούδια γαλάζια, μπενδωμένα με τα τριγωνικά φύλλα του πράσινου κισσού, λευκοβόλοσος το μαρμάρινο θρόνι.

Εάντα με μίαν άνομία, με μίαν εξαγνιστική χαίρσιν, αναπαύομαι τα κουρασμένα μας κορμιά. Το θρόνι μικρό και το σώμα μου γεμάτο πόνου στο δικό σου. Ήταν πούδ σαν την ήλιο-φρονιμένη πέτρα και τη χέρια σου τρέμουν σαν τη σκιά του διαφνέλαδου μες το ρυαί.

Δεν μου μιλούσες, πολλαγαπημένο μου. Δεν μου μιλούσες σ' όποιες την τέχνη να μιλούσες πλήθος λόγια έρωτικά, σαρκονικους στίχους. Μά τα μάτια σου—δύο άνθισμένα μαντέδες μου τραγουδούσαν παθητικά ώδες και ήμναιους.

Και μου είπες:—

—Είσε για μένα χρονόμειρο αθύν, χίμαρα θαμνιστική, δρομια υπερκόμομο. Κ' όμως δεν είσαι τέτοια. Είσαι ή ένδοξησιν της Ίδας.

Έγεις σάρκα λευκορόδινη και γαλάζια μάτια.

Κανθώ μου, ήμνισέ μου. Μόισα μου. Είσαι γλυκιά σαν ένα μελιό τραγουδι άνιστόρητο, ένα λουλούδι σαρκολόβινο, που φύτευσε σ' Όλμπιο έλσος.

VIII

Τό γλυμμένο μάμαρο κρύο και δροσίζε τη φλογισμένη σάρκα μου.

Είχα λυσή τον γυνάγιό μου.

Μισογυνή έδειξα στην άγκαλιά σου.

Τα γυνά μου πόδια πυρώνανε τα δικά σου και τα στήθη μου, σπιντά κ' δροσίζονα, πέσαν απόχωση κορμυρή από τη λαίρα του πόδου.

Τα χέρια μου άλαβαστρον στεφάνι, στεφάνι από κρινούς κρινόβλεσκους, γόρσι στο λαμό σου.

Ρουφούσα ήδονικά την άναπνί σου, θοαρή από την άνάβρα που κοζλάει μέσα στα στήθη σου, σπλάγνα φλογόδικα της Αίνας.

Ευδοκία από τάλιομνι μέρα.

Μυροδία γαστριού άνάβινε το κορμί σου, άγαπημένο μου. Ήταν το σώμα σου ένα λευκό λουλούδι ευδοκίας του γαστριού.

Έσκηνα, φλόρα τη σάρκα σου, και τα χείλη μου, ευδοκία μου μεθυστικά.

IX

Έρωτική ήδονή. Πλήθος μισοανδρισμένο Νέγκισσοι. Μπουκέτο ρόδα, γυνήμνι με τόν άρρο ένός κυματου και τις φλογές του έρωτισμένου Φόβου.

Γλυκιά, μέλι μεθυστικό, άγριομνισέ τοις Ύμνιστοι, γλυκιά κρηά της Χιον και ευδοκία σπιντά της Μήλου που φρονι τον έρωτικό διο-νισισμό. Νέκισοι δειά.

Η Αφροδίτη δέ μου φανεί ευμένης. Έξερτα ταπεινή θυσία στο παρδ της Ατρείας της, με τόν άγιομνι μου τα δώρα που μας χάρισε.

Τα μάτια μου βροσκονταν οκτώση έρωτική. Κ' όταν ο ήδονικός σπαρμός μου σπιντάσσε την ύπαρξη, έννοιασε νάβλινεται στα μάτια μου ένα γαλάζιο άνοιχτο.

Ανακρίων, σύντροφος της ήδονής μου, άγοπημένο μου.

X

Σε βάνηλα, τρυφερό μου. Οι έρωτικές στάσεις του κορμίου μου σε κορούσαν.

Σε έδειξα τη Σαπφική άσπλεια.

Είσε όδυνση και για τούς δύο μας, με στο τέλος ή ήδονή της είχε διπλή.

Τα Κορινθιακά παγκύβια σε έστρέβλιναν. Με τα διασπένια κ' άόδοτα χείλη σου, έπρεσες την ήσων να την τριγύρσε από τις άπόκρυφες μεριές του κορμίου μου.

Ήδονη, τέτορη χόρη.

XI

Γήρας μας ή Ζωή όργιασε...

Η γλωσσή σελήνη πάσχιζε μάγνια, από τα μεταξένια της πελάγη, λευκό έφδ καράβι, να βρει τόν λατρετό της Ένδυμνινα.

Παντού με τη λευκή της ματιά έπρεσες και χρωμάτιζε τις πύ άπόκρυφες μεριές του Άλσους.

Γήρας μας δ' Ήδονιας έδω έδω στο χορό της Ζωής και την ετνγασμένη έκδηλώσε της, όλα τα πλάσματά του.

Ανάστανε μας, Ένας Σάτυρος τραγοπόδης με τη πορφυά ματωμένη, ομίγουνται με μια γυνή Άμαρυλλίδα. Ένας λογός Σελήνης πάνω στο βάθος του το μαρμαρένιου, άπολάβανε όρσος με τρομαγμένη άουάδα.

Στη μικρή στρογγυλή λίμνη, που γέλοδσε με τ' άσπμνι γέλιοις, οι Τρίτωνες χάλειναν έρωτικά τις γυνές Ναλίδες που λαγαρούσαν στις δροσερές ψεκάδες του συντριβανίου.

ΑΛΕΚΟΣ ΔΡΑ-Σ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ήλιος βυθίζεται στα σκοτεινόλαζα της θάλασσας νερά.

Ένα άλαφρό μούβ χρώμα ξεχύνεται σ' άκρογιάλι.—Αν—τρείς φαρδάρικες φαντίζουν στο βάθος του ορίζοντα.

Ορβίος ο Γιδάργος πάνω σ' ένα βραχάκι κοιτάζει μικρά κύματα που σπών μπρος στα πόδια του.

Η συγνεπασμένη όρη του δείχνει όλη τη μελαγχολία που φουλάζει στα στήθια του. Πάντα δυό χρόνια από τότε.—Εκεί είχαν δοσμένα το πρώτο τους ραντεβού.

Σά τ'είνα τώρα το θυμάται.

Καθισμένος κοντά της μεθόδεσ άπ' του κορμίου της τ' άρσιν.—Απ' τα χείλη του έβγαναν έρωτικά λόγια, δειλές άποσπασεί, όρκοι αλόγως άγάπης. Έκείνη σιωπούσα.

Με το μπαστούνι του άνοχτοπούδης τη θάλασσα. Κ' ήσαν εκεί, στο ίδιο βραχάκι.—Και τότε ο ήλιος βυθίστηκε στη μεντόμ Κριόφωνα τη πλούσια ρουσιόδα που δώ και λίγες μέρες ήθελε και κάθισε σ' άπάνω κάισμα του σπινού που κάθονταν κ' ή Άμέλια του.

Αλλά πάλι, πού βρισκόταν τα λεφτά που του φέγγει; σίγουρα κάποιες θυσίες σέσεις δάχει με κανένα, ίσως με κάποιον γέρο... αλλά πάλι αυτή άρνούν το πών.

Δεν είχατε τί να έκοψέσ. Είσε να τη παρακαλούσθες, μά... τίποτε.

Άρχισε να τη ρωτάει από σπάνια ίσως και της παρήκα κάποιες μέρες και μια μέρα μάβαινε πως παίζονταν πότε με την ύμωρη ρουσιόδα, ταχικά τη κέρδιζε στα οίγυρσι.

Τό πιστεύει και δεν το πιστεύει που κάποιον μοιμήρι έχοντας άνάγκη από φιλά τράβηξε για το σπίτι, για να της έσολήσθ τίποτα έθρολα.

Αλλά κατά κατή του τύχη ή Άμέλια είχε φένη.

Θάνατι πάνω στη Ρουσιόδα σκέφθηκε και γρήγορα, γρήγορα σάλασε στο άλλο πάτωμα και δεν άγγισε να βρεθί έτοι άπ' τη πόρτα του άπαρσιν, που κρατούσε ή ύμωρη Κριόφωνα.

Κ' άνω τομάρσιν να κρησθ για να μη μέσα άκουσε τη γλωσσά της να λέη μισόμιο στήν Άμέλια του.

—Άρχίζουμε Άμέλια.

—Άρχίζουμε, της άπάντα έπείνη, με άδω μου αυτή τη κορόδα του κομνισμένου, γιατί μάς έμποδίζει.

Τώρα θα περνούσαν στο παγκύβι, είχε μέρα του ο Κρίστας, με πάλι, σε τί τούς έμποδίζει ή κορόδα του κομνισμένου.

Δεν πέσαναν λίγα λεπτά της ώρας και τους σπν γυναιμία γέλοια άνηχθσαν στο κορόδαμο.

—Εν ή Άμέλια, είχε πεισμένη αυτή τη φορά ο Κρίστας, θα κορόβι φαίνεται.

—Κατάλαβα έγω γ'α τα ζήτη της γάρας, φρόντισε ή ορσίδου.

—Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΙΝΙΩΜΑΤΑ
ΑΠ' ΤΗ ΚΑΤΕΛΑΒΟΥΡΥΠΑ

Ακατάλληλα για κορίτσια

Η έρωμένη μου ή ώραία Άμέλια τώρα τελευταία άρχισε να γίνεται τριπλή. Έβλε με το μυαλό του ο Κρίστας Αρμάκος, τύπος άπάνταρου χασομέρη που ζούσε άπ' τα λεπτά της έρωμένης του, μιάς ύμωρης σάντζας κάποιου λαϊκού καφεσάντα της πλατείας Ομονοίας.

Είχε δέκα κοντά μέρες σπένταναν ο Κρίστας να έπίσθ δουλειά στο καφέ-σάντα και άν πάη έτοι το πρώμιο, έμεινε για φούνη. Και να λήξ πού άρχισε να το «όβη» άπ' τη μέρα που γνωρίστηκε με τη μεντόμ Κριόφωνα τη πλούσια ρουσιόδα που δώ και λίγες μέρες ήθελε και κάθισε σ' άπάνω κάισμα του σπινού που κάθονταν κ' ή Άμέλια του.

Αλλά πάλι, πού βρισκόταν τα λεφτά που του φέγγει; σίγουρα κάποιες θυσίες σέσεις δάχει με κανένα, ίσως με κάποιον γέρο... αλλά πάλι αυτή άρνούν το πών.

Δεν είχατε τί να έκοψέσ. Είσε να τη παρακαλούσθες, μά... τίποτε.

Άρχισε να τη ρωτάει από σπάνια ίσως και της παρήκα κάποιες μέρες και μια μέρα μάβαινε πως παίζονταν πότε με την ύμωρη ρουσιόδα, ταχικά τη κέρδιζε στα οίγυρσι.

Τό πιστεύει και δεν το πιστεύει που κάποιον μοιμήρι έχοντας άνάγκη από φιλά τράβηξε για το σπίτι, για να της έσολήσθ τίποτα έθρολα.

Αλλά κατά κατή του τύχη ή Άμέλια είχε φένη.

Θάνατι πάνω στη Ρουσιόδα σκέφθηκε και γρήγορα, γρήγορα σάλασε στο άλλο πάτωμα και δεν άγγισε να βρεθί έτοι άπ' τη πόρτα του άπαρσιν, που κρατούσε ή ύμωρη Κριόφωνα.

Κ' άνω τομάρσιν να κρησθ για να μη μέσα άκουσε τη γλωσσά της να λέη μισόμιο στήν Άμέλια του.

—Άρχίζουμε Άμέλια.

—Άρχίζουμε, της άπάντα έπείνη, με άδω μου αυτή τη κορόδα του κομνισμένου, γιατί μάς έμποδίζει.

Τώρα θα περνούσαν στο παγκύβι, είχε μέρα του ο Κρίστας, με πάλι, σε τί τούς έμποδίζει ή κορόδα του κομνισμένου.

Δεν πέσαναν λίγα λεπτά της ώρας και τους σπν γυναιμία γέλοια άνηχθσαν στο κορόδαμο.

—Εν ή Άμέλια, είχε πεισμένη αυτή τη φορά ο Κρίστας, θα κορόβι φαίνεται.

—Κατάλαβα έγω γ'α τα ζήτη της γάρας, φρόντισε ή ορσίδου.

—Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

Μιλόρη της έπαισε και της έβλεπε χέρι σκέπτης ο Κρίστας κ' έσκυψε να κρησθ από τα οίγυρσι στη κρησθ.

Με το κομνισμένο άνούστηκε βραχά και λιγνιστή ή φωνή της Άμέλιας.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΑ ΘΙΑΝΡΑ
ΣΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

[Στο Παλιό Φάληρο στα γυναικεία μπάνια, τράβηξε τη θάλασσα, ένα πλήθος μεθυσμένων γυναικεία κορμιά. Φωνές και γέλια, έρωτική χαρά και έρσιον και κάποιες με τρέλη σονοπία. Η ΣΑΖΑ και ή ΜΙΝΑ, έτοιματες έμωρ-φες κ' σ' έφ, άνοιγουν πάλι γ' έφ από της μπανιέρας].

ΣΑΖΑ.—Άρδισα, καμμένη Μίνα αυτές όλες τις φοβιστάρες. Φοβόστανε το νερό σαν τα μικρά παιδιά...

ΜΙΝΑ.—Αλήθεια. Ας βγούμε λίγο πού έξω. Μόνες μας θα περάσουμε καλύτερα. Και έβρεις, είσαι έτοιμη να πάω βουτιά πάνω άπ' τα πάλκαλα, να αίνε τρέλα.

ΣΑΖΑ (έρωτικά).—Θά βγεις έξω από το νερό, έτοι μανιό το νερό πάλι. Φαίνεται, Μίνα μου, άλγιστη. Και ός άδίσταστα μάτια...

ΜΙΝΑ (τοαγνικά).—Πω! Πω! Τό ήθικολόγισ. Μα δε μου λες, ένα κακό! Το μπάνιο μας κά-νομα. Δά όα το κάνομα με το καλοκαιριό μας φόρμα. Κ' έπειτα, όσον έβρις ένα όρατο κορμί, καμιά άκαταλληλία να το βλέπει ο άντρες σου μόνι, κ' αόδες έτοι από καθήκον...

ΣΑΖΑ (έρωτικά).—Κ' όύτε κ' αυτός πολλές φορές... Μα τι κρησθές έτοι προσπεκίς...

ΜΙΝΑ (γυναικεία).—Προσέξτε στο τρίτο παρά-θυρο δείτε την άναιμωρήν μας Βίλλας (ή Σάσα κοροσθέρη). Τι βλέπετε;

ΣΑΖΑ (χαρσμένα).—Έναν όρατο άζυματικό που μάς καμάρει έπίμωρα.

ΜΙΝΑ.—Αλήθεια. Κορμός κ' όρσας. Μα δε βλέπει ο καθένας τίποτα...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΒΙΝ' ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΕΣΑ ΜΟΥ...

υπό Giovanni Papini

Είπ' ένα τραγούδι μέσα μου, που ποτέ δε θα μπορούσε να βγεί απ' το στόμα μου—που το χέρι μου ποτέ δε θα μπορούσε να το γράψει, πάνω σε κανένα κομμάτι χαρτί.

Είπ' ένα τραγούδι μέσα μου, που πρέπει να ε' ἀκούσει ἐγὼ μόνος—που πρέπει να το πα-
θαίνο και να σηκώνω το βάρος του μόνος ἐγώ.

Είπ' ένα τραγούδι κλεισμένο στις φλέβες μου, σαν τα ούρανα αιγοτράγουδα κλεισμένα σ' ἀση-
μένιους ατλάνας—είπ' ένα τραγούδι που δε θ' ἀν-
τίσθαι σὲν τῇ οἴζι τῆς ἐρίδος θάμμενης σὰ ἑ-
ρηνία. Καὶ ἔνα τραγούδι μέσα μου, που θα μείνῃ
πάντα κλει.

Ἀν τὸ τραγούδι αὐτὸ ἔβγαινε ἀπ' τὴν καρδιά μου, θαπαζε τὴν καρδιά μου.

Ἀν τὸ τραγούδι αὐτὸ γραφόταν ἀπ' τὸ χέρι μου, κομίζαν ἄλλη λέξη δε θα μπορούσε νὰ γράψῃ τ' ἀγαπῶ καὶ μίσην χέρι μου.

Τὸ τραγούδι αὐτὸ δε θα τὸ παρὰ τὴν ὕστερη στιγμή τῆς ζωῆς μου. Τὸ τραγούδι αὐτὸ
θαίνοι ἡ ἀρχὴ μιᾶς ἐνδοχυσμένης ἀγωνίας.

Είπ' ένα τραγούδι μέσα μου, που δε μπορεί να βγεί ἀπὸ μέσα μου, γιατί δὲν ἔβγαινε ἀκόμα τὰ
λόγια που χροιάζονται γὰρ τὴν ἐκδηλωθῆ.

Ἐνα τραγούδι χωρίς μέτρο, ὀρθὸ καὶ νόμος. Ἐνα
τραγούδι που δε στέκει σὲ κανένα σχῆμα καὶ που
θα κομμάτιζε κάθε μιὰ.

Ἐνα τραγούδι που κοιτῆς δε θα μπορούσε νὰ
τ' ἀκούσῃ χωρίς νὰ παραβῇ ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὴν
ἐκπληξὴ καὶ νὰ χροιάζοι ἀπ' ἄλλον ἥλιο.

Ἐνα τραγούδι που καίμει φωνὴ δε μπορεί νὰ
τὸ τραγουδήσῃ, οὔτε σιγᾶ.

Ἐνα τραγούδι πουδὲν περὶ πνοῆς ἀπὸ
λόγια, περὶ πνοῆς ἀπὸ ἐκδηλώσεις ἡ-
χοι ἀπὸ φῶτα, ἀπὸ δόξας ἀρμονίας.

Ἐνα τραγούδι που δε θέλει καμιά μουσική,
γιατὶ ὁ ἦχος ποὺ θὰ βγαίῃ ἀπ' τὰ λόγια του
θαίνοι περὶ μαθηδονικὸς ἀπὸ κάθε ὄργανο γινώσκ.

Μέσα σὲν καρδιά μου, τόσο μεγάλη, ποὺ μὴ
ποῦς μέρες κλείνει μέσα τῆς δόξα μου τὸ σύμ-
παν καὶ τὰς ὑπάρξεις του, τὸ τραγούδι αὐτὸ εἶνε
τόσο μεγάλον, ποὺ στενοχωρεῖται. Στὴς περὶ σπα-
ρακτικές στιγμὲς τῆς ζωῆς μου, τὸ τραγούδι αὐτὸ
θαίνοι νὰ ἐκπληκτῇ ἀπ' τὴν καρδιά μου, ποὺ
τόσο τὸ στενοχωρεῖ, σὲν τὸ κλάμα ἀπ' τὰ μά-
τια ἐκπνοῦ ποὺ κλαίει τὸ αὐτὸ του. Ἀλλὰ γὰρ
τὸ στενοχωρῶ μέσα καὶ τὸ καταπνίγω, γιατί μαζὶ
του θάβγαινε ὅλο μου τὸ αἷμα μὲ τὴν ἰδίαν ὀρμή.
Τὸ κλείνω μέσα μου, γιατί δε θέλω ἀκόμα νὰ
κεθάινω.

Γι' αὐτὸ εἶμαι τὸ ὀπακὸν ὄμμα τοῦ θείου
κι' ἐκκλίνοντο αὐτὸ τραγούδι. Πρέπει νύχαι
κλεισμένη τῇ φωνῇ μου καρδιά σὲν τῇ πόρτι
φωλακῆς, καὶ νὰ πνίξῃ τὰς καλύτερες χροῖες
τῆς σὲν τόσες τῆμεις. Καὶ νῆμαι, μ' ὅλην τὴν
τροφευδία μου, ἐνα θηρίο ποὺ δὲν τὸ πλησιᾷ.
Ζουν οἱ ἀδύνατοι.

Γιατὶ τὸ τραγούδι μου θάταν ἕνα τρομακτικὸ
τραγούδι, ἐρωτικὸ μ' ὁ ἔρωτος αὐτὸς θαίναγε
ὅ,τι κι' ἂν γίγνε.

Ὁ ἔρωτος ποὺ θερμαίνει μόνος εἶναι μολὲς ζε-
στός, ἀλλ' ὁ προσηματικὸς μὲ τὴν ἰδίαν πνοὴ φιλεῖ
καὶ καταστρέφει.

Ὁ ἔρωτος αὐτὸς θαίναγε τόσον ἀπὸ φλογισμένη
ἐπιθυμία, ποὺ τὴν ἡμέρ' αὐτὴ ποὺ θάβγαινε, ἡ
γῆ θὰ φρενέ τὸν ἥλιο καὶ τὰ μεσάνυχτα θάταν
περὶ φλογισμένα ἀπ' τὰ περὶ ἡλιοκαμμένα μεση-
μέρια. Ἀλλὰ γὰρ ποτὲ δε θα τραγουδήσῃ τὸ τρομακ-
τικὸ αὐτὸ τραγούδι ποὺ κλείνει χωρίς νὰ πνέσῃ κανεὶς
γὰρ τὸ μαρτύριό μου.

Ποτὲ δε θα τραγουδήσῃ τὸ ἐπὶ ὄροχο οὗτὸ
τραγούδι ποὺ τ' ἀπαρτίζουν ὁ φόβος μου καὶ
τρομαχία τὴν ἀδυναμία μου.

Ποτὲ δε θα τραγουδήσῃ αὐτὸ τὸ τραγούδι,
γιατὶ κανεὶς δε θα μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὴν
ἀπελαίωσιν, τὴν σπαρτακτικὴν, τὴν πονετικὴν του
γλυκάδα.

Μετ. ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗ

ΔΙΔΑΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Ἀνεγὼς κείναι ὁ γυναικὸς κ' ὡς τὸ αὐτὸ ὁ ἴδιος
καὶ μὲ τὸ βλέμμα ὁρᾷ τὸν ἴδιον ἴδιον.
Στὴν ἀντίθετον τὴν ἀντίθετον οὐκ εἶναι γυνὴς ὁ αὐτὸς ἴδιος.
Στὴν ἀντίθετον τὴν ἀντίθετον οὐκ εἶναι γυνὴς ὁ αὐτὸς ἴδιος.

Τ' αἶμα χυνοῦναι μὲ τὴν ὀμὴν τῇ γῇ, οὐρανὸν αἰετίζει
τὴν φωνὴν αἰετίζει.
Πόρτι γυνὴς κ' ἡ ἀντίθετον αὐτὴν τῇ γῇ τρέμει.
Τὸ αἶμα ἀνὰ τὴν ἀνὰ.

Καὶ οὐκ εἶναι ἀντίθετον, ἀλλὰ γυνὴ καὶ ἡ Πόρτι
Σταίνα ἀντίθετον, οὐκ εἶναι ἀντίθετον ἀντίθετον.
Ἄν ἀντίθετον εἶναι οὐκ εἶναι ἀντίθετον ἀντίθετον.
Κ' εἶναι οὐκ εἶναι ἀντίθετον ἀντίθετον ἀντίθετον.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

ΕΞΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

STANCES

βιβλίο πρῶτον

Ὅποιος μοῦ πει ποὺ εἶναι ὁ γυνὴ μόνος μνηστὴρ,
θαίνοι κείναι ὁ γυνὴ καὶ μὲ τὸν ἴδιον ἴδιον.
Κ' ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου

θαίνοι κείναι ὁ γυνὴ καὶ μὲ τὸν ἴδιον ἴδιον.
Κ' ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου

Κ' ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου

Μετ. Ν. Λεωνιδίου

JEAN MORÉAS

Η ΕΥΑ ΣΤΟΝ ΑΔΑΜ

Καλὴ μου, μὴ τ' ἀγνοῖς πνοὴ, ποῦ τὴν γῆ
Μὲ τὰ περὶ καὶ νύχαι, μὴ τ' ἀγνοῖς ἡ γῆ.
Μὴ τ' ἀγνοῖς ὅλο μου τὸ αἷμα καὶ τὸν ἥλιο,
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Ποὺ σὲ ἀποδέχεται γυνὴ, καὶ μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ.

Πρᾶγμα δὲν μοῦ νὰ ἀγνοῖς τὸν ἥλιο ἀπὸ μὲν.
Μετ. Μανώλη Μουκίου

MILTON

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

FRAGMENTO

Ἡ ἀντίθετον ἦταν σὲ πνοὴ καὶ ζῶντα τὸ
καλοκαίρι καὶ ὅλα ὀρεγόνταν σὲ καὶ τοῦ.
Τὰ δέντρα βραβάν ἀπ' τὸ καρπὸ καὶ οἱ κίμποι γιγνῶνται
ἀπὸ σπαρτᾶ. Γενάρη ποὺ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Μετ. Νινέτας

τοῦ ΛΟΓΓΟΥ

Μετ. Νινέτας

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

υπό Catulle Mandes

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα μπουκέτο, ὁ φτωχὸς ἐραστὴς
τὴν ὥραν ἤρπαιε, κατήρπαιε ἕνα ἐλατὸν
μὴν τὸ πρῶτον τὸν σὸν γυναικὸν, ἀπὸ τὸν
ἐμὸν του, τὰ ἄλλα βλεπᾷ του, ἀνέκραγε τὸ
στράβον του, πῆρε δανεικὰ ἀπὸ τὸς συναλλέκτους
του, περικύβητε τὰ ἐπιδόματα τῶν γυναικῶν του
στὸ ἐνοχολογεῖο. Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ!

Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ!
Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ!
Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ ποῦ!

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

ΕΞΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

STANCES

βιβλίο πρῶτον

Ὅποιος μοῦ πει ποὺ εἶναι ὁ γυνὴ μόνος μνηστὴρ,
θαίνοι κείναι ὁ γυνὴ καὶ μὲ τὸν ἴδιον ἴδιον.
Κ' ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου

θαίνοι κείναι ὁ γυνὴ καὶ μὲ τὸν ἴδιον ἴδιον.
Κ' ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου

Κ' ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου
καὶ ὁποιος μοῦ πει τὴν ἀντίθετον ποὺ βλεπᾷ ὅπου

Μετ. Ν. Λεωνιδίου

JEAN MORÉAS

Η ΕΥΑ ΣΤΟΝ ΑΔΑΜ

Καλὴ μου, μὴ τ' ἀγνοῖς πνοὴ, ποῦ τὴν γῆ
Μὲ τὰ περὶ καὶ νύχαι, μὴ τ' ἀγνοῖς ἡ γῆ.
Μὴ τ' ἀγνοῖς ὅλο μου τὸ αἷμα καὶ τὸν ἥλιο,
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Ποὺ σὲ ἀποδέχεται γυνὴ, καὶ μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ καὶ τὴν γῆ.

Πρᾶγμα δὲν μοῦ νὰ ἀγνοῖς τὸν ἥλιο ἀπὸ μὲν.
Μετ. Μανώλη Μουκίου

MILTON

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

FRAGMENTO

Ἡ ἀντίθετον ἦταν σὲ πνοὴ καὶ ζῶντα τὸ
καλοκαίρι καὶ ὅλα ὀρεγόνταν σὲ καὶ τοῦ.
Τὰ δέντρα βραβάν ἀπ' τὸ καρπὸ καὶ οἱ κίμποι γιγνῶνται
ἀπὸ σπαρτᾶ. Γενάρη ποὺ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.
Μὴ τ' ἀγνοῖς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο.

Μετ. Νινέτας

τοῦ ΛΟΓΓΟΥ

Μετ. Νινέτας

Μία Καρδιά σου δὲ χαράσῃ κόσμο

Ἡ ἔκφυγη ἐρωμένη τοῦ Παυλάκη...

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Λοιπόν, δὲ θὰ μοιθῶσῃ σήμερα... Δὲν
ἔχω αὐτὴ τὴν χαρὰ, τὴν εὐτυχία νὰ σὲ ὀρῶ ἀ-
πάνω μου, νὰ αἰστανθῶ τὴν ζέση, τὴν φλόγα τοῦ
κορμιοῦ σου, καὶ νὰ θαυμάσω τὴν γυναικότητα σου,
γλυκὴ μου παιδί!

Ἐλα, νὰ γιομίσω τὰ ἡδονομένατια σου μὲ
τὰ φίλα μου, καὶ ὕστερα ποὺ θὰ μὲ κυτᾷς μ'
ἕνα ντροπαλὸ τρόπο νὰ ἴδῃς μὴν αὐτοῦλα παλὶ
στὴ λίμνη τῶν ματιῶν σου...

Ἐλα νὰ πέσουμε στὴν ἡδονή, ν' ἀπολαύσουμε,
νὰ κερδίσουμε τὴν ὁρμή τῆς ἀγάπης μας... νὰ
οὐδένουμε τὴν φλόγα ποὺ καίει τὰ στήθια τῶν ἐ-
ρωτευμένων.

Προχέτις, ἀγάπη μου, ποὺ σὲ κρατοῦσα, νὰ,
ἔδω σὲ κρεββάτι, ποὺ σὲ κρατοῦσα στὴν ἀγάλη
μου, καὶ σὺ χαίδων τὸ γλυκερὸ κορμίο σου,
ἀπὸ ἕνα δυνατό ἐρεθισμὸ σὺ ζήτησας καί...
καὶ ποὺ σὺ φάνηκε παράδοξο, πολὺ αἰσχρο...

Σὲ εἶδα καὶ οὐνεκοῦρα ὅπως, σὲ εἶδα ν' ἀνα-
στεναίμην, νὰ σὲ πνίξῃς μὲ
μὴν βροθυμία, καὶ νὰ
θῆλῃς νὰ μοῦ φέγῃς...
Κι' ἐφύγες ἀπὸ σὺ
μου, καὶ μ' ἀφήσες μόνη
μου νὰ τσαντίζομαι σὲ
κρεββάτι...

— Θυμᾶσαι, πουλάκι
μου, σὲ ποῦ φοβερὴ
στιγμὴ μ' ἀφήσες; Ὅ-
μως εἶναι δὲ σ' ἐνοίξαε διόλου αὐτὸ, καὶ σὲ
ὕστερα ἀπὸ μὴν ὀρμή μου πετάχτηκα ἀπ' τὸ
κρεββάτι καὶ πῆγα νὰ σ' ἀγκαλιάσω, σὺ φάνηκε
ὅπως μοῦ γράφεις, μὴν τρελλῇ. Μούλαγες σὲ
γρόμματα σου πῶς δὲν θῆλῃς πᾶν νὰ μ' ἀνταμώ-
σῃς ἔδω στὴν κἀμαρα γιατί οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς
μου τὴν ἀγάπης, οἱ ἀπότομες, οἱ ἐκνευτικές σὲ
τρομαχίζουν.

Καὶ μοῦ λὲς πῶς καὶ δε θα μπορούσῃς νὰ
θερμὰ καὶ δὲν σὲν κἀμαρά μου. Νὰ τὸ πιστέψω
αὐτὸ; Νὰ πιστέψω πῶς δε θα χτυπήσῃ καὶ τὴν
πόρτι μου δὲν θῆλῃς κρηγνήσῃς τὸν δειρὸν
μου, τὴν καρδιά μου...

Ὑστερα μοῦ γράφεις πῶς μοιροῦμαι νὰ βλε-
ποῦμαι καὶ ἔξω, μόνο ἔξω, σ' ἕναν περίπατο...
Πῶς ὅμως δε μπορούσῃς νὰ σὺ κρύψῃς τὸν
πόθο μου, σὲν θὰ σὲ βλέπω παλὶ μου, σὲν θὰ
μο, νὰ λυγρὸς τὸ κορμίο σου, σὲν θὰ διωθῶ γὰρ
τὴν ἀγάπη σου, καὶ νὰ ξερῶ πῶς δε θα σὲ συ-
νανθῶ περὶ ποτὲ σὲν κἀμαρά μου γὰρ νὰ γδῶ.
Θὲς καὶ νὰ πέσῃς σὲν ματω... Ὅχι, Παυλάκη
μου... Εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστέψω πῶς μπορεί νὰ
γίγῃ ἐτσι.

Σὲ θέλω ἔτσι ὅπως μοῦ λὲς, —ἀλλὰ σὲ θέλω
κι' ἄλλοιως. Μοῦ εἰσαβέβαια θελκτικὸς, σὲν δ.
κοῦν τὸ γλυκομυλὲν στοματάκι σου σὲν μοῦ
διηγείσαι τόσες καὶ τόσες διαφορετικὰ ἱστορίες, ὅ-
ταν μοῦ λὲς ἐκεῖνο τὸ «ἀγαποῦσα ἀπὸ τότε...»,
—εἶσαι ὅμως καὶ περὶ ἐπὶ ὁρῶν, σὲν σὲ νοιώθω
παλὶ μου, σὲν κρεββάτι...

Παῦλο μου, θὰ θελήσῃς λοιπὸν νὰ μοῦ ἀντι-
θῇς ὅτι σὺ ζήτησες; Σὺ βασταίς ἡ λεπτή καρ-
δόλια σου νὰ μὴν ματῶσῃς καὶ σὲν κἀμαρά
μου γὰρ νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ πολὺ. Εἶμαι μόνη μου σὲ στιγ-
μὲς ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας. Γυρίζω, τώρα σὲ
κρεββάτι μὲ τὴν λαχτάρα νὰ σὲ εἶχα ἔδω νὰ σ'
ἀδῶνα νὰ σὲ γερῶς φιλάω, τόση χάδι, νὰ
τάξω μοῦ παιδί...

Ποῦ, ποῦ

